

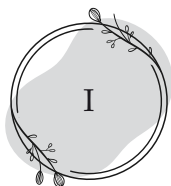
IONELAS
POPA

C U P R I N S

I.....	5
II	15
III.....	30
IV	37
V.....	43
VI.....	49
VII.....	61
VIII.....	70
IX.....	79
X.....	84
XI.....	89
XII.....	96
XIII.....	117
XIV	124
XV.....	130
XVI.....	139
XVII.....	146

Roma. Primele zile din iulie trecură și mai greu decât ultimele din iunie. Valuri de căldură atent stivuite inundaseră Cetatea Eternă și, după ce mărșăluiseră falnic pe fiecare străduță, reușiseră să o cotopească pe de-a-ntregul. De-acum, de parcă benchetuiseră prea mult după marea izbândă, pluteau apatic și dezordonat deasupra asfaltului, refuzând să se mai retragă în garnizoana arșiței stelare.

Aerul sufocant, dacă nu mirosea a pizza pe vatră ori a smoală încinsă, duhnea înțepător a pucioasă puturoasă scăpată din cotloanele neștiute ale ramificațiilor subterane. Nimeni de altfel n-o ducea prea bine. Animalele și plantele tânjeau după o gură de apă ori după o adiere răcoroasă, dar încă își mai arătau dârzenia de a rezista. Ceva mai greu era pentru oameni; depășiseră deja limita răbdării și, deși nu se mai mulțumeau nici cu adierea răcoroasă,

nici cu gura de apă, așteptau. Așteptau, fiindcă nu mai aveau prea multă putere să se împotrivescă, iar cea care le mai rămăsese și-o păstraseră pentru a se război între ei, așa cum obișnuiesc semenii asupriți de zăpușeală.

Azi, la prima oră a dimineții, un bărbat de până-n patruzeci de ani alerga pe o alee de lângă Grădina cu Portocali. Mai mult obosit decât energic, mai mult înalt decât mediu, mai mult slab decât robust, mai mult brunet decât șaten, își arăta cu discreție un chip plăcut cu trăsături regulate din care mai degrabă îți atrăgeau atenția ochii lui vii și... Și încă ceva, fără a-ți putea da seama și ce anume... O, da, cu puțină bunăvoință, poate zâmbetul lui ușor pierdut, regăsit cel mai adesea la poetul năpădit de o mulțime de idei, printre care cu greu poți găsi vreo întrebuintare concretă la câteva dintre ele.

Acum, cu spatele la câteva zeci de ferigi preistorice și cu fața la doi stejari seculari, se opri din alergat și, de parcă voia să uite că el este omu' care atrage neazuri chiar și de unde ar trebui să-i sosească doar bucurii, începu să respire calm, profund, controlat. O dată, de două ori, de...

— Inspirația se face puțin mai prelung, domnule Damiani, îl atenționează într-o limbă română perfect articulată o tânără doamnă încărcată de siguranță.

Surprins, Leon Damiani se opri și își întoarse ferm capul spre soare, de unde venise glăsuirea. La o simplă privire i se păru că vede o femeie frumoasă,

înzestrată cu multe, dar cu nimic special din ceea ce și-ar fi dorit el. O cutreieră repede, ca pe-o factură lunară cu preț neschimbat și, după ce încercă să nu-și schimonosească obrazul, întrebă cu un aer pe care și-l pretinse imperturbabil:

— Ne cunoaștem, oare?

— Eu, da! Tu, nu! îi răspunse femeia cu o privire ce și-o dori învăluită într-un mister adolescentin. Domnule Damiani, reveni ea la adresarea oficială, știu foarte multe despre competența dumneavoastră în materie de investigație detectivistică și aș dori să vă încredințez o sarcină importantă... Evident, contra unei sume la fel de importante.

— Atunci, înseamnă că știți și că întotdeauna sunt atât de-aproape de a termina o treabă...

— Hahaha! Constat că ești și nostim... Ei bine, p-asta n-o știam.

— P-asta n-o știam, repetă Leon Damiani mecanic, nederanjat, mai mult ca pentru sine. Dar ce altceva mai știți?

— Că provii din țara mea, chiar dacă unul dintre bunici ți-a fost italian, și...

— Și?

— ... ești un om care refuză să spună ce știe, deși uneori... se cam avântă să spună ce nu știe.

Bărbatul se întoarse și mai mult cu fața către ea și o fixă îndrăzneț cu privirea. Chipul tinerei femei nu mai era atins de-acele raze de soare deranjante,

impulsive chiar, care cu puțin înainte se strecuraseră printre frunzele stejarului și îl împiedicaseră să o vadă în toată splendoarea ei aristocratică.

Da, într-adevăr, distinsă făptură! Și asta nu doar fiindcă în inima lui păstra întotdeauna loc de o iubire fugitivă pentru orice femeie mai acătării. Și nici măcar pentru că ieșea repede din orice relație de parcă ar fi fost convins că fiecare femeie are gustul și aroma ei, iar dac-ar zăbovi prea mult într-un singur loc n-ar mai avea timp să le încerce pe toate.

Nu, de această dată, privind-o fățiș, i se păru că vede un chip neîndoielnic delicat, despre care tindea să creadă că îl mai văzuse undeva, din care se detașau buzele senzuale, perfect conturate, nasul grațios și genele neobișnuit de lungi. Și tot acum, ca o primă și adânc ancorată concluzie, intuiția îl îndemnă să creadă despre femeia din fața sa că nu știuse niciodată ce înseamnă să nu ai. Una care își privise întotdeauna bogăția ca pe ceva obișnuit, definitiv și de la sine înțeles.

— Mai știi și altceva? o îndemnă el să continue folosindu-se de expresivitatea chipului bronzat, acoperit cu o barbă de câteva zile și un cioc atent ascuțit de câteva săptămâni.

— O, da! Că îți faci bine meseria și, stimulat financiar, ești de un entuziasm intens.

— Sună bine, continuă, te rog! îi ceru Leon Damiani și zâmbi ușor neîncrezător spre ironic.

— Și că acum duci o existență relativ egocentrică și... și...

— Nu mă supăr, poți să-mi spui chiar și ceea ce crezi că mă dezavantajează, insistă detectivul mai mult din dorința de a afla ce anume mai știe despre el.

— Da!?! N-aș fi atât de sigur...

— Crede-mă!

— Atunci, despre tine mai știi și că ți-ai dorit întotdeauna un copil, dar și că ai intrat în căsnicie nefericit. Iar cu mult înainte de a divorța, ți-ai cam căutat fericirea în căsniciile altora..., mai adăugă ea cu o sfială perfidă.

Leon Damiani făcu eforturi să nu-și ascută privirea, deși se simți năpădit de un simțământ ciudat, ca și cum cineva i-ar fi cotrobăit pe sub ascuns în coșul cu rufe murdare. Iată-! acum trase puternic aer în piept și zâmbi atotcunoscător, ca un om obișnuit cu tactici de ambuscadă ori manipulatorii. O clipă doar; apoi, după ce începu să pășească, își relua exercițiile de respirație, fără însă a înceta să se întrebe cine este această femeie cu aromă de cireșe-n pârgă, de unde știe atâtea lucruri despre viața lui și ce anume își dorește de la el.

— Îmi cer scuze, dar tu ai insistat să-ți spun tot ce știu, reveni ea cu un zâmbet învăluit în mister.

— Corect, dar ceea ce pretinzi este parțial adevărat. Iubesc într-adevăr copiii și mi-aș fi dorit

și eu cel puțin unu', însă, contrar a ceea ce știi tu, în căsnicie am intrat fericit.

— Te cred... și, de ce nu, poate ar trebui să-mi cer scuze. O și fac de altfel, însă ceva îmi spune că mă privești ca pe un vorbitor care își alege doar sensurile sterile... Mă rog, poate c-ai dreptate și aici, dar nu pot să intru direct în subiect din moment ce tu nu te arăți deloc curios să afli ce anume aș dori să faci pentru mine și cât sunt dispusă să-ți ofer.

Bărbatul depăși un bătrânel cu privirea blândă, ce părea să-și reproșeze persistența existenței din el, apoi se opri în dreptul unei băncuțe din lemn. Femeia îl urmă cu naturalețe și se trase în lateralul lui, la umbra unui mestecăn, a cărui coajă gri riguros zdrențuită te făcea să crezi că fusese supus unui aspru și îndelung asalt din partea unei coaliții de insecte atent selecționate pe baza asprimii mandibulei.

Acum cei doi stăteau față-n față, așa cum nu se mai aflaseră vreodată. Se priveau și tăceau. Se priveau și se analizau ca înaintea unei aprige confruntări ce nu poate fi evitată. În jurul lor, aerul neînsuflețit de nicio altă mișcare omenească părea că se oprise și aștepta și el să vadă continuarea.

Ea zâmbi îndrăzneț, în timp ce constată că detectivul este într-adevăr un bărbat atrăgător. El îi răspunse cu o privire calculată, în timp ce un gând răzleț cu de la sine putere îl îmboldi, spunându-i despre femeia din față sa că mai degrabă este una

din categoria celor care nu-și poate suporta nicicum statutul de parteneră egală a soțului. A amantului, poate. Dar ar fi fost nevoie de suficiente și mai ales adânci argumente din partea lui.

— Cum ați dat de mine? rupse el tăcerea revenind la formalismul rigid de adresare.

— Ei, asta nu pot să ți-o dezvălui!

— În sfârșit... Vă ascult propunerea.

— Totuși, înainte de toate aș vrea să te rog ceva... Se poate?

— Sigur! o încurajă el.

— Fie că accepți sau nu propunerea mea... aș dori să rămână strict între noi această discuție. Ce zici, ești de acord?

— De acord!

— Perfect, atunci intru direct în subiect... De peste un an, din casa mea din Roma au dispărut niște tablouri foarte, foarte scumpe, despre care tind să cred că au ajuns în țara noastră de origine. Cum autoritățile italiene bat pasul pe loc, am decis să le recuperez pe cont propriu și, interesându-mă despre un detectiv particular potrivit, am ajuns la tine... Stai liniștit, dincolo de achitarea contravalorii serviciilor prestate, orice eventual indiciu ce va duce la recuperarea pânzelor îți va fi răsplătit suplimentar. Dacă accepți oferta avansată, mâine ne vedem la mine acasă să-ți arăt încăperea de unde

au fost sustrase și, de asemenea, să-ți ofer detaliile necesare despre persoanele suspecte.

Cât timp vorbi ea, Leon Damiani se gândi că are în fața sa o femeie extrem de pragmatică, bine dresată, care știe de cine să se ferească și de cine să asculte, fără însă a se lăsa vreodată asmuțită.

— Nu pot accepta pe loc, îi reteză detectivul elanul.

— De ce?

— În primul rând vreau să cunosc toate detaliile de interes pentru a-mi evalua șansele de reușită. Apoi, dacă accept, vreau să încheiem un contract de prestări servicii în care sunt incluse mai multe clauze, inclusiv cea de confidențialitate la care ați făcut referire. Apoi...

— Perfect, atunci ne vedem mâine la ora unsprezece la această adresă din Strada Veneto, îl întrerupse ea și îi întinse o carte de vizită. Este o casă crem, cu tencuială zgrunțuroasă... și acoperișul grenă, plonjat. Numărul a fost acoperit de iederă, așa că o să-l cauți degeaba. A, am uitat să mă prezint, sunt Anastasia Ghica, continuă ea și își întinse o mână albă, cu degete lungi, delicate.

Leon Damiani mai apucă să-i privească ochii negri, mari și lucioși, apoi simți cum femeia își desprinse degetele din mâna lui și se îndepărtă cu pas ferm, egal și sprinten. Atât de sprinten, încât părea că saltă neconținut spre ceva... ori poate spre nicăieri.

Așa i se păru lui. Cel care, după ce renunță s-o mai urmeze cu privirea, se îndreptă spre capătul aleii care străjuia parcul, în apropierea căruia locuia de niște ani buni. Mai precis dintr-o primăvară ploioasă, atunci când, după ce constatasese că aducea a mumie – deposedat de sentimente, supt pe sub înveliș și gata pregătit pentru a se oferi timpului să roadă ce-a mai rămas din el – se hotărâse să divorțeze. Dar și să se stabilească în Roma, cât mai aproape de un parc și de o gură de metrou. Și, obligatoriu, la o distanța nu mai mare de o oră de prea bolnavii lui părinți.

Într-adevăr, știuse de la bun început ce vrea, poate și pentru că mai puțin știuse când decisese s-o termine cu burlăcia. Atunci când, dorindu-și neapărat un copil, se căsătorise din dragoste și nu prea cu Alina, o doctoriță mult prea posesivă față de așteptările lui care, în încercarea de a-l modela după cum visa, își făcuse un scop din a-l înfășura în frustrările ei. Și asta cât mai grabnic, de parcă își propusese să-l aducă la standardele ideale în maximum un an.

De altfel, după acel divorț, toate se petrecuseră în viața lui într-un ritm amețitor, însă oarecum și în sensul dorit. Demisia din procuratură – unde oricum se vedea incompatibil cu performanța tocmai fiindcă observase cum respectarea drepturilor omului presupune doar vorbe frumoase – apoi plecarea din România, parcurgerea unor cursuri

de specialitate și înființarea unei agenții de detectivi particulari cu drepturi de operare pe întreg cuprinsul Uniunii Europene. O activitate suplimentată de o mai veche pasiune de-a sa căpătată în București, activitate care aici, în Roma, se regăsea cumva în publicarea ocazională a unor articole într-un obscur ziar de investigație. Deocamdată, își spusese el la început cu gândul la o publicație renumită, numai că între timp uitase și ce sperase.

Acum, după ce terminase de ani buni cu toate acele zvârcoliri agonizante din București, simțea că-și aparține sieși. Iar ca să-ți aparții sieși, înseamnă să ai un sens. Iar ca să ai un sens, înseamnă să-ți simți rostul. Fie el și unul mărunțel, mai cugetă Leon Damiani după neașteptata întâlnire cu Anastasia Ghica, apoi, odată ajuns acasă, se avântă sub duș ca și când abia descoperise deziluzia în care trăise pe perioada căsniciei.

Apa i se rostogoli înfuriată peste trup și îl făcu să uite tot, nu înainte de a pune eșecul pe seama fostei soții, iar rostul lui „mărunțel”, spre nedetectabil, pe seama actualei imensități a lumii.